

Vergaderjaar 1988–1989

20 854

Wijziging van de Organisatiewet Sociale Verzekering en enkele andere sociale verzekeringswetten tot invoering van een sociaal-fiscaal nummer, nadere regeling van het gegevensverkeer tussen verzekerde, werkgever en uitvoeringsorgaan en aanpassing van de geheimhoudingsbepalingen (invoering sociaal-fiscaal nummer)

A

ADVIES RAAD VAN STATE**NADER RAPPORT**

Aan de Koningin

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 1 augustus 1988

's-Gravenhage, 26 september 1988

Bij Kabinetsmissive van 30 mei 1988, nr. 16, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt een voorstel van wet met memorie van toelichting tot wijziging van de Organisatiewet Sociale Verzekering en enkele andere sociale verzekeringswetten tot invoering van een sociaal-fiscaal nummer en aanpassing van de geheimhoudingsbepalingen (Wet sofi-nummer).

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 30 mei 1988, nr. 16, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State, zijn advies betreffende het bovenvermelde voorstel van wet rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 1 augustus 1988, nr. W12.88.0270 moge ik U hierbij aanbieden. De Raad van State maakt een aantal opmerkingen over het voorstel. Onderstaand wordt nader op deze opmerkingen ingegaan.

1. Het voorstel van wet vloeit voort uit de buitengewoon snelle groei en de sterke onderlinge verwevenheid van de regelingen op het terrein van de sociale zekerheid alsmede de noodzaak om de voor de uitvoering onmisbare gegevens op enerzijds doelmatige en anderzijds – gezien het persoonlijke karakter van een aantal gegevens – tegenover derden beschermde wijze te verwerken. Tot dat doel richt de voorgestelde regelgeving zich op de administratie van de uitvoeringsorganen en op de verstrekking van gegevens. De invoering van een verzekerdenregistratie (vergelijk het in artikel I, onderdeel H, voorgestelde artikel 23 van de Organisa-

1. De Raad onderschrijft de opvatting dat indiening van dit wetsvoorstel noodzakelijk is geworden door de buitengewoon snelle groei en de sterke onderlinge verwevenheid van de regelingen op het terrein van de sociale zekerheid alsmede de noodzaak om de voor de uitvoering onmisbare gegevens op enerzijds doelmatige en anderzijds – gezien het persoonlijke karakter van een aantal gegevens – tegenover derden beschermde wijze te verwerken. Tot dat doel richt de voorgestelde regelgeving zich op de administratie van de uitvoeringsorganen en op de verstrekking van gegevens. De invoering van een verzekerdenregistratie (vergelijk het

tiewet Sociale Verzekering (Stb. 1952, 334)) vormt een belangrijk element in de nieuwe regelgeving. Die administratie is geboden vanwege de gedifferentieerde voorzieningen na de stelselherziening en is wenselijk als belangrijke voorwaarde voor een zorgvuldige en doelmatige uitvoering van de sociale zekerheid zo mede tot vermindering van misbruik en oneigenlijk gebruik op dat terrein. Intussen vereist de invoering van de verzekerdenadministratie een niet geringe inspanning van de uitvoeringsorganen. In paragraaf 10 van de toelichting wordt berekend dat de uiteindelijke baten de lasten zullen overtreffen en zelfs op den duur tot premiedaling zullen kunnen leiden. De desbetreffende paragraaf ware te verhelderen. Daarbij dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen incidentele en jaarlijkse uitgaven en tussen hetgeen deel uitmaakt van een reeds eerder gepresenteerde raming en hetgeen als additionele besparing mag worden aangemerkt. Met de gepresenteerde tekst kunnen de financiële aspecten niet goed worden beoordeeld. Voorts twijfelt de Raad van State aan de mogelijkheid, reeds in 1988 een bruto besparing van 50 miljoen gulden te bereiken.

Tenslotte acht de Raad het noodzakelijk dat uitsluitel wordt gegeven over de extra werkzaamheden van de belastingdienst. Voor de indiening van dit voorstel moeten hierover de nodige afspraken worden gemaakt. Ook het op bladzijde 22 van de toelichting vermelde overleg dient naar het oordeel van het college te worden afgerond voordat het wetsvoorstel wordt ingediend.

in artikel I, onderdeel H, voorgestelde artikel 23 van de Organisatiewet Sociale Verzekering (Stb. 1952, 334) vormt een belangrijk element in de nieuwe regelgeving. Die administratie is geboden vanwege de gedifferentieerde voorzieningen na de stelselherziening en is wenselijk als belangrijke voorwaarde voor een zorgvuldige en doelmatige uitvoering van de sociale zekerheid zo mede tot vermindering van misbruik en oneigenlijk gebruik op dat terrein. Intussen vereist de invoering van de verzekerdenadministratie een niet geringe inspanning van de uitvoeringsorganen. In paragraaf 10 van de toelichting wordt berekend dat de uiteindelijke baten de lasten zullen overtreffen en zelfs op den duur tot premiedaling zullen kunnen leiden. De desbetreffende paragraaf ware naar de mening van de Raad te verhelderen. Daarbij dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen incidentele en jaarlijkse uitgaven en tussen hetgeen deel uitmaakt van een reeds eerder gepresenteerde raming en hetgeen als additionele besparing mag worden aangemerkt. Met de gepresenteerde tekst kunnen de financiële aspecten niet goed worden beoordeeld. Voorts twijfelt de Raad van State aan de mogelijkheid, reeds in 1988 een bruto besparing van 50 miljoen gulden te bereiken. Tenslotte acht de Raad het noodzakelijk dat uitsluitel wordt gegeven over de extra werkzaamheden van de belastingdienst. Voor de indiening van dit voorstel moeten hierover de nodige afspraken worden gemaakt. Ook het op bladzijde 22 van de toelichting vermelde overleg dient naar het oordeel van het college te worden afgerond voordat het wetsvoorstel wordt ingediend.

Naar aanleiding van deze opmerking van de Raad is de toelichting op de betreffende plaatsen aangepast. Er dient echter wel te worden bedacht dat niet alle effecten van te voren kunnen worden gekwantificeerd. Daarom is bij de ramingen inzake de financiële consequenties slechts impliciet rekening gehouden met efficiency-voordelen en zijn de beoogde besparingen uit hoofde van de vermindering van de premie- en uitkeringsfraude per definitie tentatief van karakter. Dit geldt ook voor de beoogde besparing van 50 mln in 1988. Dit bedrag moet als een stelpost worden

beschouwd omdat het preventieve effect van de maatregel op premieontvangsten en uitkeringen per definitie van te voren niet kan worden gekwantificeerd. Wel mag worden aangenomen, dat dit effect met name aan de premiezijde erg gering is omdat een belangrijk deel van de premiebetalingen door bedrijven geschiedt in de vorm van voorschotten gebaseerd op feitelijke informatie over 1987. Bij nader inzien leek het juister de passage over de bruto besparing in 1988 te laten vervallen.

De extra werkzaamheden van de belastingdienst bestaan hoofdzakelijk uit het verifiëren van gegevens. Het betreft hier in eerste instantie de verificatie van het sociaal-fiscaal nummer. Inmiddels heeft het kabinet echter besloten dat – tot het moment waarop de gemeentelijke basisadministraties operationeel zijn – ook de verificatie van de persoonsgegevens dient plaats te vinden via de belastingdienst.

Bij nadere overweging heeft het kabinet gemeend dat de kosten die verband houden met de verificatie van het sociaal-fiscaal nummer niet rechtstreeks door de uitvoeringsorganen aan de belastingdienst behoeven te worden vergoed. Hierdoor wordt veel administratieve rompslomp en nadere regelgeving bij algemene maatregel van bestuur voorkomen. Ook aan de verificatie van de persoonsgegevens via de belastingdienst zullen voor de bedrijfsverenigingen niet direct kosten zijn verbonden. Uiteraard zijn er wel extra werkzaamheden voor de belastingdienst in verband met de verificatie van het sociaal-fiscaal nummer en de persoonsgegevens. De hiermee gemoeide (jaarlijkse) kosten worden geraamd op 15 à 20 mln. Deze kosten zullen voor rekening van de premiesector worden gebracht door een korting op de rijksbijdragen aan de sociale fondsen. Het wetsvoorstel en de toelichting zijn overeenkomstig het voorgaande aangepast.

2. Zoals gezegd vormt de uitbreiding van de administratie van de uitvoeringsorganen een belangrijk onderdeel van het voorstel. In het intitulé ware zulks tot uitdrukking te brengen. Overigens ware daarin de afkorting «sofi-nummer» te schrappen (punt 5 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek). Hetzelfde geldt voor de memorie van

2. De Raad is van mening dat nu de uitbreiding van de administratie van de uitvoeringsorganen een belangrijk onderdeel van het wetsvoorstel is, dit in het intitulé tot uitdrukking gebracht dient te worden. Overigens ware daarin de afkorting «sofi-nummer» te schrappen (punt 5 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek).

toelichting (de paragrafen 2 en volgende). Daarin dient ook de afkorting fi-nummer te worden vermeden. Het gaat om het nummer waaronder thans de werknemer en in de toekomst een natuurlijk persoon bij de belastingdienst is geregistreerd (vergelijk artikel 29, derde lid, van de Wet op de loonbelasting (Stb. 1964, 521) en artikel 50g van de Organisatiewet zoals dat ingevolge artikel I, onderdeel L, van het voorstel komt te luiden).

3. Begrijpelijkerwijs hebben de adviesorganen veel aandacht besteed aan de relatie van het in te voeren sociaal-fiscaal nummer met het identificatienummer ten behoeve van de bevolkingsadministratie. Het ligt voor de hand thans te kiezen voor een afzonderlijk nummer en daarbij aansluiting te zoeken bij het nummer waaronder de werknemer bij de belastingdienst is geregistreerd. Aangezien evenwel in de toekomst het bij de gemeentelijke bevolkingsadministratie in te voeren nummer algemeen gebruikelijk zal zijn, dient te zijner tijd of wel te worden overgegaan op dit nummer dan wel tot vermelding daarvan naast het sociaal-fiscaal nummer. De afsluitende alinea van paragraaf 6 van de toelichting zou wat dat betreft wat minder vrijblijvend kunnen worden geredigeerd.

Hetzelfde geldt voor de memorie van toelichting (de paragrafen 2 en volgende). Daarin dient ook de afkorting fi-nummer te worden vermeden. Het gaat om het nummer waaronder thans de werknemer en in de toekomst een natuurlijk persoon bij de belastingdienst is geregistreerd (vergelijk artikel 29, derde lid, van de Wet op de loonbelasting (Stb. 1964, 521) en artikel 50g van de Organisatiewet zoals dat ingevolge artikel I, onderdeel L, van het voorstel komt te luiden).

De opmerkingen van de Raad met betrekking tot het gebruik van afkortingen acht ik juist, evenals het voorstel om reeds in het intitulé tot uitdrukking te brengen dat dit wetsvoorstel voor de administratie van de uitvoeringsorganen de nodige consequenties heeft. Het intitulé is in deze zin aangepast, terwijl de citeertitel is gewijzigd in «Wet invoering sociaal-fiscaal nummer».

3. In navolging van de diverse adviesorganen besteedt de Raad de nodige aandacht aan de relatie tussen het in te voeren sociaal-fiscaal nummer en het toekomstige identificatienummer ten behoeve van de bevolkingsadministratie. Het ligt voor de hand thans te kiezen voor een afzonderlijk nummer en daarbij aansluiting te zoeken bij het nummer waaronder de werknemer bij de belastingdienst is geregistreerd. Aangezien evenwel in de toekomst het bij de gemeentelijke bevolkingsadministratie in te voeren nummer algemeen gebruikelijk zal zijn, dient te zijner tijd of wel te worden overgegaan op dit nummer dan wel tot vermelding daarvan naast het sociaal-fiscaal nummer. De afsluitende alinea van paragraaf 6 van de toelichting zou wat dat betreft wat minder vrijblijvend kunnen worden geredigeerd.

Over het uitgangspunt, dat het nummer van de gemeentelijke bevolkingsadministratie ook voor de uitvoering van de sociale verzekeringen een belangrijke rol zal spelen, bestaat geen verschil van mening. De vraag welke toepassing dit nummer in de toekomst zal krijgen is op dit moment echter nog niet goed te beoordelen. Eerst als meer zekerheid bestaat over de uiteindelijke vorm en de wijze waarop in de administraties gebruik gemaakt zal kunnen worden van het gemeentelijk administratienummer zullen definitievere uitspraken kunnen worden

4. Uiteraard vormt de bescherming van de op grond van de nieuwe bepalingen te registreren gegevens een belangrijk punt van aandacht. De veronderstelling dat de Wet persoonsregistraties in werking zal zijn getreden vóór de inwerking-treding van het voorliggende voorstel komt de Raad, al kent eerstge-noemde wet een gedifferentieerde invoering, realistisch voor. Daarmede wordt de geheimhouding van de desbetreffende gegevens in het algemeen voldoende gewaarborgd. In de toelichting ware met zoveel woorden te constateren dat de in het wetsvoorstel opgelegde admini-straties persoonsregistraties zijn als in de eerstgenoemde wet bedoeld en dat derhalve de in die wet voorziene bepalingen op de voorliggende regelgeving van toepassing zijn.

5. Reeds bij de behandeling van het voorstel voor de Wet persoons-registraties is onder ogen gezien dat de thans voorliggende materie een aangepaste regeling zal behoeven (kamerstukken II 1986/87, 19 095, nr. 6, bladzijde 21). Ook de Raad meent dat de voorziene gegevens-verstrekking een ruimer doel dient dan waarvoor de registratie bij de uitvoeringsorganen wordt aangelegd. Denkbaar is dat door de uitvoerings-organen verstrekte gegevens worden

gedaan. Zo zal eerst ervaring moeten worden opgedaan met het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer, alvorens kan worden vastgesteld op welke wijze het nummer van de gemeentelijke bevolkingsadmini-stratie op vruchtbare wijze in dit systeem zal kunnen worden ingepast. Thans is het hiervoor nog te vroeg.

4. Uiteraard vormt de bescherming van de op grond van de nieuwe bepalingen te registreren gegevens een belangrijk punt van aandacht. De veronderstelling dat de Wet Persoonsregistraties in werking zal zijn getreden vóór de inwerking-treding van het voorliggende voorstel komt de Raad, al kent eerstge-noemde wet een gedifferentieerde invoering, realistisch voor. Daarmee wordt de geheimhouding van de desbetreffende gegevens in het algemeen voldoende gewaarborgd. De Raad adviseert in de toelichting met zoveel woorden te constateren dat de in het wetsvoorstel opgelegde administraties persoonsregistraties zijn als in de eerstgenoemde wet bedoeld en dat derhalve de in die wet voorziene bepalingen op de voorliggende regelgeving van toepassing zijn.

Zoals uit de opmerkingen in de toelichting over de relatie tussen de Wet persoonsregistratie en de onderhavige wetgeving kan worden opgemaakt, ben ook ik van mening dat de Wet persoonsregistraties onverkort van toepassing is op de administraties van de uitvoeringsor-ganen, tenzij hiervan bij dit wetsvoorstel uitdrukkelijk wordt afgeweken. De suggestie van de Raad om aan de toelichting een opmerking toe te voegen inhoudende dat de administraties van de uitvoe-ringsorganen persoonsregistraties zijn in de zin van de Wet persoonsre-gistraties, komt mij als een verduide-lijking voor en is overgenomen.

5. De Raad wijst erop dat reeds bij de behandeling van het voorstel voor de Wet persoonsregistraties onder ogen is gezien dat de thans voorliggende materie een aange-paste regeling zal behoeven (kamer-stukken II 1986/87, 19 095, nr. 6, bladzijde 21). Ook meent de Raad dat de voorziene gegevensver-strekking een ruimer doel dient dan waarvoor de registratie bij de uitvoe-ringsorganen wordt aangelegd. Denkbaar is dat door de uitvoerings-

gebruikt bij de bestrijding van oneigenlijk gebruik of misbruik van collectieve voorzieningen in gevallen dat de wetgever aan het orgaan dat de gegevens verstrekke, geen taak heeft gegeven. De Raad heeft in de toelichting een betoog over de verruiming van de doelstelling, vergeleken met de Wet persoonsregistraties, gemist. Hierin ware te voorzien.

Daarbij dient bijzondere aandacht te worden gegeven aan de uitwisseling tussen de uitvoeringsorganen en de fiscus (vergelijk ook de artikelen 49 en 56 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301)). In de voorziene regeling valt allereerst op dat de bevoegdheid om gegevens te verstrekken niet symmetrisch geregeld is. Voorts valt op dat ingevolge het voorziene artikel 50k, eerste lid, de verplichting en de bevoegdheid van de uitvoeringsorganen om gegevens te verstrekken zich uitstrekt tot alle gegevens noodzakelijk voor de heffing of invoering van enige rijksbelasting. Daarmee wordt een terrein aangewezen dat op grote afstand van de materie van de sociale zekerheid kan liggen. De keuze voor een gemeenschappelijk nummer – op zichzelf gezien een technische keuze – accentueert die problematiek. Overigens vraagt de Raad zich nog af, of de in paragraaf 7.3 vermelde instructie informatieverstrekking geen wettelijke status dient te verkrijgen. Ook op dit punt ware in de toelichting in te gaan.

Voorts dient naar het oordeel van de Raad afzonderlijk en ampel te worden gemotiveerd waarom in artikel 50k naast een verplichting ook een, naar het oordeel van de Raad zeer vergaande, bevoegdheid wordt voorgesteld. Moet met name niet worden gevreesd dat de aan deze bevoegdheid inherente beoordelingsvrijheid tot een uiteenlopende praktijk zal leiden en dat een gelijke behandeling van betrokkenen niet is gewaarborgd.

organen verstrekke gegevens worden gebruikt bij de bestrijding van oneigenlijk gebruik of misbruik van collectieve voorzieningen in gevallen dat de wetgever aan het orgaan dat de gegevens verstrekke, geen taak heeft gegeven. De Raad heeft in de toelichting een betoog over de verruiming van de doelstelling, vergeleken met de Wet persoonsregistraties, gemist. Hierin ware te voorzien. Daarbij dient bijzondere aandacht te worden gegeven aan de uitwisseling tussen de uitvoeringsorganen en de fiscus (vergelijk ook de artikelen 49 en 56 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1959, 301)). In de voorziene regeling valt allereerst op dat de bevoegdheid om gegevens te verstrekken niet symmetrisch geregeld is. Voorts valt op dat ingevolge het voorziene artikel 50k, eerste lid, de verplichting en de bevoegdheid van de uitvoeringsorganen om gegevens te verstrekken zich uitstrekt tot alle gegevens noodzakelijk voor de heffing of invoering van enige rijksbelasting. Daarmee wordt een terrein aangewezen dat op grote afstand van de materie van de sociale zekerheid kan liggen. De keuze voor een gemeenschappelijk nummer – op zichzelf gezien een technische keuze – accentueert die problematiek. Overigens vraagt de Raad zich nog af, of de in paragraaf 7.3 vermelde instructie informatieverstrekking geen wettelijke status dient te verkrijgen. Ook op dit punt ware in de toelichting in te gaan. Voorts dient naar het oordeel van de Raad afzonderlijk en ampel te worden gemotiveerd waarom in artikel 50k naast een verplichting ook een, naar het oordeel van de Raad zeer vergaande, bevoegdheid wordt voorgesteld. Moet met name niet worden gevreesd dat de aan deze bevoegdheid inherente beoordelingsvrijheid tot een uiteenlopende praktijk zal leiden en dat een gelijke behandeling van betrokkenen niet is gewaarborgd.

Wat betreft de opvatting van de Raad dat de voorziene gegevensverstrekking een ruimer doel dient dan waarvoor de registratie bij de uitvoeringsorganen wordt aangelegd, ben ik van mening dat dit slechts zeer ten dele juist is. Wil men kunnen beoordelen op welke wijze dit wetsvoorstel het bestaande gegevensverkeer wijzigt, dan werkt het verhelderend als onderscheid wordt gemaakt tussen het gegevensverkeer binnen

de sociale verzekering- en belastingsector, en gegevensverstrekking buiten dit gebied. Voor de gegevensverstrekking buiten het gebied van sociale zekerheid en belastingen kan er zeker niet van worden gesproken dat de gegevens gebruikt worden voor een ruimer doel dan waarvoor zij werden verstrekt. Zoals ook in § 8 van de toelichting wordt gesteld is het uitgangspunt dat gegevens die verzameld worden ten behoeve van de uitvoering van de sociale verzekeringswetten niet verder verstrekt mogen worden dan voor de uitvoering van die wetten noodzakelijk is. Anders dan in de oude regeling kan hiervan alleen worden afgeweken als de wet bekendmaking van bepaalde gegevens toestaat of verplicht. In dit wetsvoorstel komt dit aan de orde bij artikel 50h, eerste lid, waarbij de uitvoeringsorganen de bevoegdheid krijgen, indien hen van misbruik blijkt, een benadeelde orgaan hiervan op de hoogte te stellen en bij artikel 50h, tweede lid, waarbij een uitvoeringsorgaan de aandacht mag vestigen op onderbetaling. De reikwijdte van dit artikel is echter zeer beperkt. Het gaat om een bevoegdheid, het is alleen in individuele gevallen toepasbaar en, afgezien van het bepaalde in het tweede lid, gaat het alleen om misdrijven. Van een uitgebreide gegevensuitwisseling met andere organen die collectieve voorzieningen verstrekken kan op basis van dit artikel geen sprake zijn.

Binnen de sociale verzekeringssector kan men alleen van een verruiming spreken, voor zover de reeds bestaande verplichte onderlinge gegevensverstrekking wordt uitgebreid met de bevoegdheid voor een uitvoeringsorgaan een ander orgaan op eigen initiatief gegevens te verstrekken.

De onderscheiden uit te voeren wetten worden niet langer als afzonderlijke eenheden gezien. Gegevens verstrekt voor de uitvoering van de ene wet kunnen, en worden ook thans reeds, gebruikt voor de uitvoering van een andere wet of de in het kader daarvan in te houden of na te heffen belasting. De samenhang tussen de verschillende regelingen op dit gebied is de laatste tijd zo groot geworden, dat ook de administraties van die regelingen niet meer apart kunnen worden gezien. Dit geldt voor zowel het sociale als het fiscale terrein. De praktijk ontwikkelt zich steeds meer tot één, bij verschillende organen

bijgehouden, gegevensverzameling ten behoeve van de goede uitvoering van de sociale verzekeringswetten als geheel. Dat hierbij gezien de nauwe relatie met de belastingheffing soms ook een terrein betrokken wordt dat op grotere afstand van de materie van de sociale zekerheid kan liggen is een juiste constatering. De keuze voor het fiscaal-nummer als verbindend element, en de moeilijkheid om binnen de fiscale sfeer afgrenzingen te maken, maken dit echter onvermijdelijk. Overigens is dit bij de huidige gegevensverstrekking door de uitvoeringsorganen op basis van artikel 49 AWR nu ook al het geval en ik heb geen aanwijzingen dat zich hierbij problemen voordoen. In de praktijk blijft de gegevensuitwisseling beperkt tot die gevallen waar zij noodzakelijk is voor de toepassing van de betrokken regelingen. Het primaat van een goede gegevensuitwisseling ten bate van de belasting- en premieheffing rechtvaardigt mijns inziens de keuze voor het hier voorgestelde regiem. Voorts besteedt de Raad aandacht aan de wijze waarop de gegevensverstrekking bij de fiscus is geregeld, met name noemt de Raad de artikelen 49 en 56 AWR. Bewust is er niet voor gekozen om in dit kader het gehele informatie- en gegevensverstrekkinggebied bij de belastingdienst te herzien. Dit is ook de reden voor de door de Raad op enkele onderdelen van de gegevensuitwisselingsbepalingen geconstateerde asymmetrie en de vraag naar de status van de instructie gegevensverstrekking van de fiscus. De bedoeling van dit wetsvoorstel is het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer te regelen en het gegevensuitwisselingsgebied van de sociale verzekeringen vast te leggen en het zou te ver voeren ook de fiscale regelingen aan te passen. Het fiscale terrein is nu eenmaal veel ruimer en reeds de omvang van een dergelijk project, zou invoering op korte termijn van de hier voorliggende wetgeving illusoir maken.

Wat betreft de twijfels van de Raad met betrekking tot de bevoegdheid van de uitvoeringsorganen tot het op eigen initiatief verstrekken van gegevens, en met name de vraag of de inherente beoordelingsvrijheid tot een uiteenlopende praktijk zal leiden wil ik het volgende opmerken. Vooropgesteld dient te worden dat de bevoegdheid van een uitvoeringsorgaan minder

vergaand is dan op het eerste gezicht lijkt. De meeste gevallen van gegevensuitwisseling zullen in een algemene maatregel van bestuur worden vastgelegd. Gezien de onderlinge verwevenheid van de verschillende sociale zekerheids-wetten is het in sommige gevallen voor de goede uitvoering gewenst, dat het ene uitvoeringsorgaan het andere attent maakt op bepaalde feiten of omstandigheden. Op deze wijze kunnen fouten of vertraging worden voorkomen, die voor betrokkenen lastig en soms kostbaar kunnen zijn. Zoals ook reeds in de toelichting (§ 7.3) is gesteld is het niet de bedoeling dat de uitvoeringsorganen in elkaars administraties treden, maar dient er wel rekening mee te worden gehouden dat de verschillende uit te voeren wetten onderdeel uitmaken van een groter geheel. Gezien het feit dat de kern van de gegevensuitwisseling in het verplichte gedeelte ligt, en de bevoegdheden tot gegevensverstrekking in deze voor het overgrote deel van aanvullende aard zijn, hoeft niet gevreesd te worden voor een ongecontroleerde groei in het gegevensverkeer, die tot ongelijke behandeling zou kunnen leiden. De toelichting is op het punt van de verhouding tussen de verschillende vormen van gegevensverstrekking verduidelijkt.

6. In de toelichting waren in het algemeen de artikelen 50h en volgende (artikel I, onderdeel L) systematisch met de voorgestelde Wet persoonsregistraties te vergelijken waarbij moet worden ingegaan op de vragen die daarbij kunnen rijzen met betrekking tot de effecten van laatstbedoelde Wet op de administraties van de uitvoeringsorganen. In samenhang hiermee wijst de Raad op artikel 7 van de Wet persoonsregistraties in verband met de in het toekomstige artikel 23 van de Organisatiewet voorziene administratieplicht die ook geldt voor de Gemeenschappelijke Medische Dienst. De Raad wijst verder op het bepaalde in artikel 50n betreffende het met machtiging verstrekken van gegevens aan organen die niet onder de werkingssfeer van de wet vallen. Deze materie wordt ook – en op overeenkomstige wijze – geregeld in de Wet persoonsregistraties.

6. De Raad stelt voor om in de toelichting in het algemeen de artikelen 50h en volgende (artikel I, onderdeel L) systematisch met de voorgestelde Wet persoonsregistraties te vergelijken waarbij moet worden ingegaan op de vragen die daarbij kunnen rijzen met betrekking tot de effecten van laatstbedoelde Wet op de administraties van de uitvoeringsorganen. In samenhang hiermee wijst de Raad op artikel 7 van de Wet persoonsregistraties in verband met de in het toekomstige artikel 23 van de Organisatiewet voorziene administratieplicht die ook geldt voor de Gemeenschappelijke Medische Dienst. De Raad wijst verder op het bepaalde in artikel 50n betreffende het met machtiging verstrekken van gegevens aan organen die niet onder de werkingssfeer van de wet vallen. Deze materie wordt ook – en op overeenkomstige wijze – geregeld in de Wet persoonsregistraties.

De bedoeling van de artikelen 23 en 50g tot en met 50n is een nadere toespitsing te geven voor de sociale

zekerheid van de algemene uitgangspunten zoals die in de Wet persoonsregistraties zijn verwoord. Dit betekent dat voor het interne gebruik van de gegevens opgenomen in de administraties van de bedrijfsverenigingen dezelfde algemene regels gelden als voor andere administraties (zie hiervoor de artikelen 4 tot en met 6 van de Wet persoonsregistraties). Zo geldt bij voorbeeld voor betrokkene hetzelfde inzage- en correctierecht en voor de betrokken organen een reglementeringsplicht. Artikel 18 van de Wet persoonsregistraties, dat bepaalt dat persoonsregistraties slechts mogen worden aangelegd voor een goede vervulling van de taak van de houder, en slechts gegevens mag bevatten die voor het doel van de registratie noodzakelijk zijn, krijgt invulling door het bepaalde in de verschillende sociale verzekeringswetten. In dit wetsvoorstel worden alleen regels gegevens voor die gevallen waarin de Wet persoonsregistraties niet voldoende duidelijkheid zou kunnen scheppen, hetgeen gezien het algemene karakter van de Wet persoonsregistraties nu eenmaal onvermijdelijk is. Voor zover in dit wetsvoorstel principes uit de Wet persoonsregistraties herhaald worden, geschiedt dit voornamelijk om wetssystematische redenen. Zo wordt in het eerste lid van artikel 23 het voor zich sprekende uitgangspunt vastgelegd dat de uitvoeringsorganen hun activiteiten goed moeten administreren. Tegelijkertijd wordt ermee vastgelegd dat er een administratie in de zin van artikel 18 Wet persoonsregistraties is. In het tweede tot en met het zesde lid van artikel 23 wordt voor de bedrijfsverenigingen nog eens apart vastgesteld hoe zij hun administratie moeten onderverdelen, dat het sociaal-fiscaal nummer daarbij gebruikt moet worden, en welke termijnen en inhoud gelden voor de terugmelding aan de verzekerden. Het specifieke karakter van de aanlevering en verwerking van die gegevens, zoals omschreven in de artikelen 50b tot en met 50d, maakt aparte regeling voor deze terugmelding richting verzekerde noodzakelijk. Voor het overige is de Wet persoonsregistraties onverkort van toepassing. Voor verzekerdenadministraties betekent dit dat uit de opgenomen gegevens moet kunnen worden afgeleid of iemand verzekerd is. Voor de uitkeringsadministraties (waaronder die van de GMD) gaat

het om die gegevens die noodzakelijk zijn voor de vaststelling van het recht op en de hoogte van een uitkering, en dus ook om medische gegevens. Ook hierop zijn de bepalingen van de Wet persoonsregistraties van toepassing.

De in artikel 7 Wet persoonsregistraties bedoelde nadere regels omtrent de opnemings in een persoonsregistratie van onder meer medische persoonsgegevens, strekken ertoe te verzekeren dat dergelijke gevoelige gegevens niet zonder goede grond in een persoonsregistratie worden vastgelegd. Nu het voor de toepassing van de arbeidsongeschiktheidswetten noodzakelijk is dat medische gegevens worden opgenomen is aan deze eis voldaan. Het ligt dan ook in de rede bij de voorbereiding van de algemene maatregel van bestuur die op grond van artikel 7 Wet persoonsregistraties zal worden getroffen hiermede rekening te houden. De aparte regeling voor het beheer van collectieve voorzieningen van werknemers van artikel 50m tenslotte is opgenomen omdat in de praktijk van de uitvoering bij de bedrijfsverenigingen deze regelingen tesamen met de sociale verzekeringen worden geadmistriseerd. Door de administratie van deze voorzieningen expliciet te regelen wordt voorkomen dat onzekerheid ontstaat over de vraag in hoeverre de bedrijfsverenigingen daartoe bevoegd zijn.

7. Tenslotte adviseert de Raad, nu hetgeen in de Wet persoonsregistraties zal worden geregeld slechts gedeeltelijk in het voorliggende voorstel van wet is geïncorporeerd, te zijner tijd in de voorlichting uitvoerige aandacht te geven aan rechten en verplichtingen van alle betrokkenen in het kader van de bescherming van de privacy.

Artikelsgewijze behandeling

8. Nu het sociaal-fiscaal nummer op verscheidene plaatsen in de regelgeving wordt vermeld, ware te overwegen een omschrijving onder te brengen in artikel 1 van de Organisatiewet. Daarnaast dient de

7. Tenslotte adviseert de Raad, nu hetgeen in de Wet persoonsregistraties zal worden geregeld slechts gedeeltelijk in het voorliggende voorstel van wet is geïncorporeerd, te zijner tijd in de voorlichting uitvoerige aandacht te geven aan rechten en verplichtingen van alle betrokkenen in het kader van de bescherming van de privacy.

Dit voorstel wordt geheel door mij onderschreven. Het ligt in de bedoeling om over alle aspecten van dit wetsvoorstel ruime voorlichting te geven. Privacybescherming is hiervan een belangrijk onderdeel.

Artikelsgewijze behandeling

8. De Raad beveelt aan om nu het sociaal-fiscaal nummer op verscheidene plaatsen in de regelgeving wordt vermeld, te overwegen een omschrijving onder te brengen in artikel 1 van de Organisatiewet.

plaats van paragraaf 2 te worden heroverwogen. De voorgestelde plaats in hoofdstuk IVa is niet logisch; het in artikel 50 g geregelde is geen onderdeel van gegevensverstrekking en geheimhouding maar van de inrichting van de administratie en hoort uit dien hoofde thuis in paragraaf 3 van hoofdstuk II.

Daarnaast dient de plaats van paragraaf 2 te worden heroverwogen. De voorgestelde plaats in hoofdstuk IVa is niet logisch; het in artikel 50g geregelde is geen onderdeel van gegevensverstrekking en geheimhouding maar van de inrichting van de administratie en hoort uit dien hoofde thuis in paragraaf 3 van hoofdstuk II.

Met deze aanbevelingen van de Raad kan ik instemmen. Een begripsomschrijving als het eerste lid van artikel 50g hoort inderdaad meer thuis in artikel 1 van de Organisatiewet, terwijl de administratievoorschriften dienaangaande in paragraaf 3 van hoofdstuk 2 beter op hun plaats zijn. Het wetsvoorstel is in die zin aangepast.

9. De Raad heeft zich afgevraagd waarom slechts de uitgifte van nieuwe sociaal-fiscale nummers onder de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ministers van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Financiën wordt gebracht. Die verantwoordelijkheid die voortvloeit uit het doelmatig kunnen functioneren van de nummers in zowel de fiscale sfeer als in de sfeer van de sociale zekerheid zou voor de vaststelling over de gehele linie kunnen worden vastgelegd. Daartoe ware artikel 50g aan te vullen. Bovendien ware te overwegen of de gezamenlijke verantwoordelijkheid – die meer is dan een puur technische aangelegenheid – niet tot mede-ondertekening van de Minister van Financiën zou moeten leiden.

9. De Raad heeft zich afgevraagd waarom slechts de uitgifte van nieuwe sociaal-fiscale nummers onder de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ministers van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Financiën wordt gebracht. Die verantwoordelijkheid die voortvloeit uit het doelmatig kunnen functioneren van de nummers in zowel de fiscale sfeer als in de sfeer van de sociale zekerheid zou voor de vaststelling over de gehele linie kunnen worden vastgelegd. Daartoe ware artikel 50g aan te vullen. Bovendien ware te overwegen of de gezamenlijke verantwoordelijkheid – die meer is dan een puur technische aangelegenheid – niet tot mede-ondertekening van de Minister van Financiën zou moeten leiden.

Uitgangspunt van dit wetsvoorstel is het gebruik te regelen van het fiscaal nummer in de sociale verzekeringen. Het opzetten en beheren van het systeem van fiscale nummers als zodanig is een eigen verantwoordelijkheid van de minister van Financiën. De uitgifte van nieuwe sociaal-fiscale nummers aan degenen die niet reeds een fiscaal nummer hebben is hiervan slechts een onderdeel. De reden dat er niet voor is gekozen het gehele systeem van regelgeving en beheer van de sociaal-fiscale nummers onder de gezamenlijke verantwoordelijkheid van de Ministers van Financiën en Sociale Zaken en Werkgelegenheid te brengen, is dat de organisatie van de sociale verzekeringen en de fiscus sterk verschillen. Het fiscaal nummer wordt automatisch aan iedere persoon in Nederland verstrekt. Als

sociaal nummer wordt dit nummer pas van belang als iemand verzekerde of uitkeringsgerechtigde is. Vandaar dat gekozen is voor een werkwijze waarbij de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid alleen bij de uitgifte van fiscale nummers betrokken wordt als uitsluitend sociale verzekeringsaspecten aan de orde zijn. Omgekeerd blijft het gebruik van de sociaal-fiscale nummers door de sociale verzekeringsorganen een zelfstandig uitgeoefende bevoegdheid van deze organen, onder verantwoordelijkheid van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Dit is ook de reden dat dit wetsvoorstel niet mede ondertekend wordt door de Minister van Financiën. De eigen verantwoordelijkheid van de betrokken organen en bewindslieden staat in deze opzet centraal.

10. Het is de Raad niet geheel duidelijk of aan het Centraal Bureau voor de Statistiek op grond van artikel 50h, derde lid, gegevens kunnen worden verstrekt die tot personen herleidbaar zijn.

De Raad meent voorsnog dat die mogelijkheid niet moet worden geopend en adviseert zo nodig tot aanpassing van het bedoelde artikel. Aan een dergelijke regeling geeft het college de voorkeur boven een voorziening in een eventueel op grond van het derde lid uit te vaardigen algemene maatregel van bestuur. Gezien het belang van een zorgvuldige gegevensverstrekking ware voorts te bepalen dat «nadere regels worden gesteld».

10. Het is de Raad niet geheel duidelijk of aan het Centraal Bureau voor de Statistiek op grond van artikel 50h, derde lid, gegevens kunnen worden verstrekt die tot personen herleidbaar zijn. De Raad meent voorsnog dat die mogelijkheid niet moet worden geopend en adviseert zo nodig tot aanpassing van het bedoelde artikel. Aan een dergelijke regeling geeft het college de voorkeur boven een voorziening in een eventueel op grond van het derde lid uit te vaardigen algemene maatregel van bestuur. Gezien het belang van een zorgvuldige gegevensverstrekking ware voorts te bepalen dat «nadere regels worden gesteld».

Uitgangspunt van de Wet persoonsregistraties en het onderhavige wetsvoorstel is dat met betrekking tot de bij een bepaald orgaan bekende gegevens een algemene geheimhoudingsplicht geldt, tenzij de gegevens niet tot de persoon herleidbaar zijn. In principe geeft artikel 50n, derde lid, niet meer dan de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen voor de wijze waarop deze gegevens aan het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) geleverd moeten worden. Daarnaast kan het voor enig statistisch of wetenschappelijk onderzoek noodzakelijk zijn dat wel tot de persoon herleidbare gegevens worden verstrekt. Daartoe opent artikel 50g, derde lid, een onthefingsmogelijkheid van het in artikel

50g, eerste lid, vervatte verbod. De Raad acht het onjuist dat voor het CBS een dergelijke mogelijkheid wordt geopend. Deze opvatting kan ik niet delen. Het onderhavige wetsvoorstel kent een gesloten systeem van geheimhoudingsbepalingen. Dit betekent dat als niet thans een mogelijkheid wordt opengelaten om ruimte te bieden aan wetenschappelijk of statistisch onderzoek, waarbij ook personen direct benaderd kunnen worden, deze vorm van onderzoek in het geheel niet meer mogelijk zal zijn. Dit is niet in het belang van het inzicht omtrent de werking van de sociale verzekeringswetten, en dus ook niet in het belang van uitkeringsgerechtigden. Gaat men er van uit dat dergelijk onderzoek noodzakelijk kan zijn, dan moet hiertoe in dit wetsvoorstel een mogelijkheid worden geschapen, en niet goed valt in te zien waarom juist het CBS zou moeten worden uitgesloten van medewerking aan zo'n onderzoek. Of de verstrekking van tot de persoon herleidbare gegevens aan het CBS nu op basis van artikel 50g, derde lid, geschiedt, dan wel dat hiervoor een regeling in de algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 50n, derde lid, wordt getroffen, doet hierbij niet terzake. In beide gevallen is men gebonden aan dezelfde uitgangspunten en regels, die op het niveau van een algemene maatregel van bestuur worden vastgesteld. In ieder geval zal het hier om incidentele gevallen gaan, hetgeen impliceert dat geen vaste praktijk van verstrekking van tot de persoon herleidbare gegevens kan ontstaan. Op dit moment is niet te overzien in hoeveel gevallen en in welke mate van de mogelijkheid van artikel 50g, derde lid, gebruik zal worden gemaakt, en het ontbreekt thans nog aan voldoende inzicht om hierover nu al algemene richtlijnen te kunnen opstellen. Vandaar dat in artikel 50g, derde lid, de mogelijkheid wordt opengelaten een algemene maatregel van bestuur te treffen, en dat dit niet dwingend wordt voorgeschreven. Het opstellen daarvan zal eerst mogelijk blijken als op dit gebied enige ervaring is opgedaan.

11. Overtreding van de in artikel 50d neergelegde verplichtingen wordt in artikel 52 strafbaar gesteld. Hierdoor wordt een extra accent gelegd op verplichtingen die in de praktijk niet altijd even eenvoudig

11. Overtreding van de in artikel 50d neergelegde verplichtingen wordt in artikel 52 strafbaar gesteld. Hierdoor wordt een extra accent gelegd op verplichtingen die in de praktijk niet altijd even eenvoudig

zijn na te komen. Dit geldt met name voor de verplichting in het derde lid van artikel 50d, die bovendien een zekere druk legt op de verhouding tussen werkgever en verzekerde. De Raad beveelt heroverweging van de bedoelde artikelen aan, in ieder geval voor wat betreft het bedoelde derde lid en de strafbaarstelling van overtredingen van artikel 50d.

zijn na te komen. Dit geldt met name voor de verplichting in het derde lid van artikel 50d, die bovendien een zekere druk legt op de verhouding tussen werkgever en verzekerde. De Raad beveelt heroverweging van de bedoelde artikelen aan, in ieder geval voor wat betreft het bedoelde derde lid en de strafbaarstelling van overtredingen van artikel 50d.

Zoals ook reeds in de artikelsgewijze toelichting bij artikel 50d is gesteld, kan het systeem van de verzekerdenadministraties alleen goed werken als de gegevens in die administraties juist en actueel zijn. Daartoe is het nodig dat de werknemer, waar dat voor hem mogelijk is, de verplichting heeft om die gegevens die noodzakelijk zijn voor het bijhouden van een goede verzekerdenadministratie al dan niet spontaan te melden. Een verplichting opleggen zonder dat daar een sanctie tegenover staat is vanuit wetstechnisch oogpunt onlogisch, en neemt praktisch gesproken de betekenis van zo'n verplichting weg. Uitgaande van de opvatting dat er een verplichting tot gegevensverstrekking voor de werknemer moet bestaan, dan zijn daarvoor in het systeem van de sociale verzekeringswetten twee mogelijkheden. Een administratieve sanctie (uitsluiting of beperking van het recht op uitkering) of een strafrechtelijke. Gezien het feit dat het van rechtswege verzekerd zijn van de werknemer een van de uitgangspunten is van ons sociale verzekeringsstelsel, en sanctionering aan de uitkeringskant in de meeste gevallen – gezien de positie van de werknemer in de werksituatie – te zwaar zou zijn, ligt een keuze voor strafrechtelijke sanctionering voor de hand. Daarbij dient men zich ervan bewust te zijn dat een toch nog altijd aanzienlijk deel van de werknemers slechts sporadisch in een uitkerings situatie komt, zodat administratieve sanctionering in die gevallen niet goed mogelijk is. Door het niet-nakomen van een verplichting op grond van artikel 50d als een overtreding te classificeren, wordt bereikt dat én de sanctionering niet onevenredig zwaar is, terwijl zij voorts op alle betrokkenen, en dus niet alleen de uitkeringsgerechtigden, toepasbaar is.

12. Van de Artikelen IV, V en VI ware het onderdeel B toe te lichten.

12. De Raad verzoekt voorts van de Artikelen IV, V en VI het onderdeel B toe te lichten.

Nu de bepalingen in de volksverzekeringswetten met betrekking tot de algemene inlichtingenbepalingen, de verstrekking van de gegevens en de geheimhoudingsplicht in de Wet op de Sociale Verzekeringsbank centraal worden vastgelegd kunnen zij in de afzonderlijke wetten vervallen. De toelichting bij het wetsvoorstel is in deze zin aangevuld.

Memorie van toelichting

13. Op bladzijde 13 van de memorie van toelichting wordt gesteld dat de basis voor het systeem bij de belastingdienst ligt en dat in deze opzet daarom een aparte centrale registratie vooralsnog niet nodig is (tweede volledige alinea). Het gebruik van het woord «vooralsnog» kan het college niet verklaren; dit ware nader toe te lichten dan wel achterwege te laten.

14. Naar aanleiding van hetgeen is gesteld op de bladzijden 30 en 31 van de toelichting ware te motiveren waarom in de wet geen mogelijkheid is gegeven in individuele gevallen ontheffing te verlenen van de geheimhoudingsbepalingen. De Raad heeft er begrip voor dat een dergelijke bevoegdheid niet wordt verleend aan de uitvoeringsorganen of aan de Sociale Verzekeringsraad. De daarvoor gegeven argumentatie sluit naar het oordeel van het college niet uit in de wet aan de minister op dit punt een delegatiebevoegdheid te verlenen. De Raad verwijst naar artikel 67, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1957, 301).

Memorie van toelichting

13. De Raad merkt op dat op bladzijde 13 van de memorie van toelichting wordt gesteld dat de basis voor het systeem bij de belastingdienst ligt en dat in deze opzet daarom een aparte centrale registratie vooralsnog niet nodig is (tweede volledige alinea). Het gebruik van het woord «vooralsnog» kan het college niet verklaren; dit ware nader toe te lichten dan wel achterwege te laten.

De opmerking van de Raad dat de betrokken passage niet duidelijk is kan ik onderschrijven. Zij is dan ook uit de memorie van toelichting verwijderd.

14. Naar aanleiding van hetgeen is gesteld op de bladzijden 30 en 31 van de toelichting vraagt de Raad te motiveren waarom in de wet geen mogelijkheid is gegeven in individuele gevallen ontheffing te verlenen van de geheimhoudingsbepalingen. De Raad heeft er begrip voor dat een dergelijke bevoegdheid niet wordt verleend aan de uitvoeringsorganen of aan de Sociale Verzekeringsraad. De daarvoor gegeven argumentatie sluit naar het oordeel van het college niet uit in de wet aan de minister op dit punt een delegatiebevoegdheid te verlenen. De Raad verwijst naar artikel 67, tweede lid, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (Stb. 1957, 301).

De doelstelling van dit wetsvoorstel is het gehele gegevensverkeer voor de sociale verzekeringen vast te leggen en af te grenzen. Een algemene ontheffingsbepaling, zoals artikel 67, tweede lid, AWR die kent, is in dit wetsvoorstel niet toepasbaar, juist omdat hier – in tegenstelling tot bij de belastingwetgeving – gedetailleerde regels worden gesteld. De ontwikkeling in het denken omtrent privacybescherming gaat in de richting van het stellen van het primaat van de wetgever in deze. Hieraan wordt in dit wetsvoorstel voldaan. Nu kan de

consequentie hiervan zijn dat in bepaalde gevallen waarin gegevensverstrekking gewenst zou kunnen zijn, deze zonder wetswijziging niet mogelijk is. Anderzijds is het gebied van de gegevensuitwisseling binnen de sociale zekerheids- en fiscale sector al vrij ruim, en gaat het hier vaak om «gevoelige» gegevens. Om naast de in dit wetsvoorstel geschapen gegevensstromen, en de op grond van andere wetten verplichte gegevensverstrekking, nog een algemene ontheffingsmogelijkheid te scheppen, zou in strijd zijn met het uitgangspunt van de hier voorliggende wetgeving.

15. Voor een redactionele kanttekening moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

15. Als redactionele kanttekening wijst de Raad erop dat met betrekking tot de memorie van toelichting meer acht ware te slaan op punt 109 van de aanwijzingen voor de wetgevingstechniek. In het bijzonder betreft dit hetgeen is gesteld ten aanzien van één van de uitgangspunten van het regeringsbeleid (bladzijde 12), «een brede meerderheid in het parlement» (bladzijde 13), en «het pakket maatregelen op het terrein van de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik» (bladzijde 35).

Op de betreffende punten is de toelichting aangepast.

Overigens heb ik het noodzakelijk geacht het wetsvoorstel en toelichting op enkele punten, naast die waartoe het advies van de Raad van State aanleiding heeft gegeven, technisch aan te passen.

a. Aan artikel 1 van de Organisatiewet wordt een tweede lid toegevoegd dat het mogelijk maakt dat nadere regels worden gesteld omtrent de invulling van de begrippen verzekerde en uitkeringsgerechtigde. In het gegevensverkeer tussen verzekerde, uitkeringsgerechtigde en het uitvoeringsorgaan kan het voorkomen dat bepaalde groepen van personen informatie moet verstrekken waarvan het niet zeker is dat zij onder de hier gegeven definitie van verzekerde of uitkeringsgerechtigde vallen. Men moet hierbij denken aan vrijwillig verzekerden, personen wier verzekering reeds beëindigd is, personen waarvan nog niet vaststaat of zij verzekerd zijn, ex-uitkeringsgerechtigden en personen die wel recht op uitkering hebben, doch deze niet ontvangen. Voor deze grensgevallen

kan worden bepaald dat zij, zolang omtrent hun positie geen zekerheid bestaat, aan een of meer informatieverplichtingen op grond van de artikelen 50b tot en met 50f moeten voldoen.

b. In het voorgestelde artikel 23, vierde lid, was bepaald dat aan de verzekerde, binnen twee maanden na de aanvang van zijn werkzaamheden, een bericht van opname in de in artikel 24, eerste lid, bedoelde administratie verstrekt moest worden. Hieruit kan men de conclusie trekken dat het uitvoeringsorgaan verplicht was een bericht van opname in de verzekerdenadministratie te verstrekken. Gezien het feit dat dit niet altijd mogelijk is – het kan soms nader onderzoek vergen of er verzekeringsplicht bestaat – is het artikel thans zo gewijzigd, dat gemeld dient te worden dat gegevens over betrokkene in de administratie zullen worden opgenomen. Of dit ook inderdaad als verzekerde is, kan hierbij in twijfelgevallen nog worden opengelaten.

c. Aan artikel 50b is een vierde lid toegevoegd dat inhoudt dat als de verzekerde om privacy-redenen bepaalde gegevens niet via zijn werkgever aan de bedrijfsvereniging wenst te verstrekken, de werkgever hiervan mededeling moet doen aan het uitvoeringsorgaan. Het uitvoeringsorgaan kan er dan rekening mee houden dat de verlangde gegevens door de verzekerde zelf zullen moeten worden aangeleverd.

d. In artikel 50e wordt een meer nauwkeurige omschrijving gegeven van de diverse instellingen en organen die verplicht zijn informatie te verstrekken aan de uitvoeringsorganen. Het gaat hierbij om de diverse pensioenfondsen en organen die specifieke uitkeringen verstrekken die van belang kunnen zijn voor de toepassing van de Toeslagenwet. Het artikel is daartoe met een lid uitgebreid.

e. In de toelichting is in § 5 een passage opgenomen over de stand van zaken bij de voorbereiding van de invoering van de verzekerdenadministraties. Verder is aan § 6 een passage toegevoegd over de verificatie van de persoonsgegevens gedurende de overgangsfase van de gemeentelijke basisadministraties.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,

Ik veroorloof mij U in overweging te geven het hierbij gevoegde gewijzigde voorstel van wet en de overeenkomstig het vorenstaande gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

**Redactionele kanttekening,
behorende bij het advies nr.
W12.88.0270 van de Raad van
State van 1 augustus 1988**

– Met betrekking tot de memorie van toelichting ware meer acht te slaan op punt 109 van de Aanwijzingen voor de wetgevingstechniek. In het bijzonder betreft dit hetgeen is gesteld ten aanzien van één van de uitgangspunten van het regeringsbeleid (bladzijde 12), «een brede meerderheid in het parlement» (bladzijde 13), en «het pakket maatregelen op het terrein van de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik» (bladzijde 35).